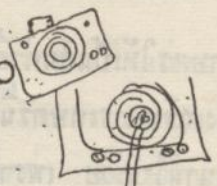

ชิงกลิ่น โทรทัศน์

• รักศักดิ์ วัฒนพานิช •

วิทยุโทรทัศน์ ของประเทศเรานับว่าอยู่ในขั้นก้าวหน้ามาก เพราะว่าในทวีปเอเชีย
 ประเทศเราเป็นประเทศที่ ๓ ที่มีวิทยุโทรทัศน์ ประเทศแรกคือประเทศญี่ปุ่น ซึ่งได้รับรองกัน
 ทั่วไปแล้วว่าเป็นประเทศที่ก้าวหน้าทางวิชาการ ประเทศต่อมาคือประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่ง
 มีความเจริญพอ ๆ กับเรา แต่ได้อยู่ในความปกครองของอเมริกามานานและเพิ่งได้รับเอกราช
 ใหม่ ๆ จึงพยายามค้นคว้าด้วยประการทั้งปวง ประเทศที่ ๓ ก็คือประเทศเรา ซึ่งความจริงเรื่อง
 โทรทัศน์ได้ดำเนินเรื่องมานานแล้ว แต่คณะกรรมการก็ต้องได้กันอยู่นานในเรื่อง ว่าควรจะมี
 เครื่องรับระบบ system ของใคร คือหมายความว่า จะใช้อย่างแบบของอังกฤษหรืออเมริกา ระบบ
 ที่แตกต่างกันระหว่างของอังกฤษกับของอเมริกาคือ แบบของอังกฤษมีการตั้งที่เรียกว่า ใช้
 625 Lines หรือ ๖๒๕ เส้น ถ้าพูดถึงเรื่องเส้นหรือ Line นี้ พุดง่าย ๆ ก็คือ ในหน้าปิด
 หรือจอของโทรทัศน์ เราจะแบ่งช่องออกเป็นช่อง ๆ หรือขีดเส้นได้จำนวน ๖๒๕
 เส้น ดังนั้น ถ้าจอขนาดใหญ่จะมีช่องกว้างกว่าจอขนาดเล็ก ช่องที่แบ่งนี้ แบ่งจาก
 ข้างบนถึงข้างล่าง และระบบของอเมริกาใช้ ๕๒๕ เส้น จะเห็นว่าของอังกฤษ
 ละเอียดกว่า ถ้าส่งออกเป็นภาพก็จะมีภาพละเอียดกว่า แต่ทางอเมริกาก็แสดงผลแห่ง
 การทดลองและค้นคว้าว่าใช้ ๕๒๕ เส้น เหมาะสมที่สุด เพราะความชัดเจนของภาพจะไม่แตก
 ต่างกันไปเลย ถ้าเราดูโทรทัศน์ในระยะที่พอดี แต่ขณะนี้ก็ได้ทราบทางอังกฤษก็จะเปลี่ยน
 ระบบจากอังกฤษมาเป็นระบบอเมริกาเช่นกัน ทั้งนี้เกี่ยวกับการค้า เพราะว่าเครื่องระบบอเมริกา
 แพร่หลายกว่า ถ้าทำเป็นสินค้าออกก็จะทำได้ แต่ระบบของอังกฤษจะมีที่ใช้ในประเทศอังกฤษ
 แห่งเดียวเท่านั้น ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการหาเงินเข้าประเทศของเขา ถ้าเขาเปลี่ยนระบบได้ก็
 จะทำให้มีเครื่องส่งออกขายนอกประเทศเป็นสินค้าออกได้อีกด้วย

ได้พูดถึงเรื่องระบบอังกฤษและอเมริกาเดียนาน ขอย้อนกลับเข้าเรื่องเดิมอีก คือเมื่อ
ได้ตกลงต่อรองกันจนถึงที่สุดแล้ว คณะกรรมการก็ได้ตกลงซื้อเครื่องตั้งโทรทัศน์ R.C.A. และ
ต่อมาภายหลังจากการเซ็นสัญญาประมาณปีเศษ เราก็มียุโรปทัศน์ในประเทศเรา

ก่อนที่จะดำเนินเรื่องโทรทัศน์ชนมาถึงชนน กรมประชาตัมพันธ์ได้ตั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายช่าง
ไปศึกษาวิชาโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกาโดยการส่งทุนไป ให้ทุนคนละ ๒ ปีครึ่ง และผู้ซึ่ง
ทุนได้นักเป็นนักเรียนช่างกลปทุมวันทั้ง ๒ คน คือผู้เขียนและนายฉันท ชิวปรีชา โดยได้เข้า
ศึกษาที่สถาบันของบริษัท ต่อมาเมื่อเครื่องตั้งด้วงจนวนจะเสร็จแล้ว ทางบริษัทฯ ก็ตั้งเจ้าหน้าที่
ไปดูงานเกี่ยวกับโทรทัศน์อีก ๖ คน โดยมีระยะเวลาประมาณ ๖ เดือน ค่าใช้จ่ายอยู่ในรายการ
ของบริษัทไทยโทรทัศน์และ R.C.A. รวมกัน ในจำนวน ๖ คนหลังนั้นก็เป็นผู้เราศิษย์
เก่าช่างกลเสีย ๔ คน และเมื่อเรียนร้อยแล้ว ก็กลับมาเริ่มตั้งโทรทัศน์และตรวจตราดูแล
ตั้งโทรทัศน์ที่บางขุนพรหม เร่งการด้วงจกให้เสร็จเร็วขึ้น และทำการตรวจรับอุปกรณ์ต่างๆ
เมื่อเรียนร้อยแล้วก็ทำการติดตั้ง โดยผู้เขียน ฉันท ชนะ พุ ชัยวาทย์และช่าง ซึ่งผู้ทักดา
มานเป็นนักเรียนช่างกลรุ่นเดียวกัน คือรุ่นปี ๒๓-๒๔ ึ่งอยู่นในความควบคุมของนายช่างจาก
บริษัท R.C.A. คือ Mr. Henry Seay ซึ่งเป็นผู้คอยแนะนำการติดตั้งให้ถูกต้อง และโดย
เฉพาอย่างยิ่งคือการจัดตั้งเครื่องที่แข่งกับเวลา ซึ่งรัฐบาลได้จัดเงินตายให้เพียงวันที่ ๒๔
มิถุนายน ๒๔๙๗ ดังนั้น ก็หมายความว่าเราจะต้องด้วงจให้เสร็จก่อนวันที่ ๒๔ ด้วยความ
พยายามอย่างเต็มที่ของพวกเรา สถาบันโทรทัศน์แห่งนี้ก็สำเร็จขึ้นด้วยนามของลูก
ช่างกลถึง ๙๕% และก่อนวันเปิดด้งงานด้วย และเป็นอนุสรณ์ให้พวกเราชาวช่างกลรุ่นหนึ่งๆ
จะได้ภูมิใจได้ว่า ด้งหนึ่งที่แสดงถึงความก้าวหน้าของชาติคีคีวิตยในทางวิทยาศาสตร์ อันหมายถึง
โทรทัศน์นั้น ด้งเร็วด้วยมือของ "ลูกช่างกล" ที่ว่าโทรทัศน์ด้งด้งถึงความเจริญหนักคือ ขณะที
ผู้เขียนไปศึกษาอยู่ในต่างประเทศ ได้ถูกถามจากชาวต่างประเทศนั้นว่า "เมืองของท่านมี
โทรทัศน์ไหม?" ผู้เขียนรู้สึกหน้าชา จึงได้ตอบไปอย่างชนิดที่ไม่ตรงกับคำถามว่า "เมืองไทย
เรามีโทรทัศน์แล้ว และข้าพเจ้าเองก็กำลังเรียนวิชาโทรทัศน์อยู่" ชาวต่างประเทศผู้นั้นจึงรีบ
ขอโทษและแก้ตัวว่าเขาไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีโทรทัศน์ แต่ตั้งใจจะถามว่าโทรทัศน์ที่เหมือน
กับชนิดที่เขาใช้ไหม ฟังดูก็รู้สึกว่าเขาหาทางแก้ตัวได้เหมาะสม และดังนั้น จึงพูดว่าวิทยากร

ทางข้างนี้ เป็นเครื่องวัดความเจริญของชาติอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยเราเจริญในด้านจิตใจอยู่แล้ว คือเป็นชาติที่มีใจโอบอ้อมอารี เมตตากรุณา แต่สิ่งที่ไม่ทำอะไรเป็นเครื่องวัด ถ้าเราเอาความเจริญในทางข้างอันรวมความถึงด้านวัตถุแล้ว ก็สามารถวัดได้ง่าย เช่นคนจะพูดว่า ชาติไหนเจริญมาก สามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้ หรือประเทศอเมริกามีตึกสูงที่สุดในโลก เช่นนกแดดงอยู่แล้วว่าความเจริญสมัยนวัตกรรมด้วยวัตถุ ได้เขียนออกนอกเรื่องไปมากหน่อย ขอกลับมาหาเรื่องโทรทัศน์ออก คือกิจการของบริษัทไทยโทรทัศน์ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้น ๓๐๐% นี้ได้บริหารงานเป็นรูปองค์การ คือแบ่งออกเป็นฝ่ายๆ ถ้าเทียบกับหน่วยราชการแล้ว ฝ่ายก็เทียบเท่ากอง และฝ่ายแบ่งออกเป็นแผนกอีกมากน้อยแล้วแต่งาน บริษัทนี้ได้แบ่งงานออกเป็น ๓๓ ฝ่าย คือ ๑. ฝ่ายบริการ ๒. ฝ่ายเครื่องส่ง ๓. ฝ่ายกำกับภาพ ๔. ฝ่ายกำกับเสียง ๕. ฝ่ายสถิติและวิชาการ ๖. ฝ่ายช่างศิลป์กรรม ๗. ฝ่ายจัดรายการ ๘. ฝ่ายธุรการ ๙. ฝ่ายข่าวและภาพยนตร์ ๑๐. ฝ่ายการค้า ๑๑. ฝ่ายบัญชีและการเงิน

ฝ่ายบริการก็มีหน้าที่เกี่ยวกับเครื่องรับโดยตรง ซึ่งผู้เขียนเป็นหัวหน้าฝ่ายอยู่ และอีกฝ่ายหนึ่งก็คือ ฝ่ายเครื่องส่ง ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับเครื่องส่งโทรทัศน์นี้ มีสนั่น ชั่วปรีชา เป็นหัวหน้าฝ่าย นี้ก็จะเห็นแล้วว่า งานในหน้าที่ช่างสำคัญๆ ก็อยู่กับเรานักเรียนช่างกลทั้งสี่คน และนอกนั้นก็ยังมีศิษย์เก่าช่างกลประจำอยู่อีกประมาณ ๒๒ คน ซึ่งทั้งนี้ไม่ได้นับรวมบริษัทไทยโทรทัศน์ด้านวิทยุเข้ามาด้วย เท่าที่เล่ามานี้ แสดงให้เห็นว่า ช่างกลสำคัญในโทรทัศน์เพียงไร ?

